

ingen pröfvande domares största insigt och bästa vilja afhjelpa. Likväl kan anses, att latitudsystemet ger en säkrare borgen för straffets rättvisa – om t. ex. ett lands domare äro så insigtfulla och högt ansedda män som de Engelska. Men då vid det ena Urtimatinget en, vid det andra en annan ung Hofrätts auskultant sitter i domsätet, så förefaller latitud systemets användande något så när vågadt, hvad straffets rättvisa beträffar. Att systemet deremot öfverhufvud skall gynna mildare bestraffningar, bör man med skäl kunna hoppas. Den hufvudsakliga regel, lagförslaget uppställer för domarens pröfning, är följande: att det för förbrytelsen utsatta högsta straff användes, om de förmildrande omständigheterna, det lägsta straffet åter, om de försvårande omständigheterna icke äro öfvervägande.

Då man med den tid och arbete, som blifvit använda på den nya strafflagens utarbetande, jemför de här i korthet framställda grunder, på hvilka detsamma är byggdt, så synes man hafva skäl att fröjdas öfver den humana syftningen icke mindre än den samvetsgranna omtanken i grannrikets lagreformer. Läger man härtill de uppoffringar för folkundervisningens främjande, till hvilka ständerna under sednaste tvenne riksdagar beslutat sig, så ger detta en ytterligare anledning att icke sätta tro till den jargon, hvilken påstår, att den fria statsformen i Sverige icke medfört något för nationen gagneligt.

6 UTLÄNDSKT.

Saima n:o 37 11.IX 1845

I det protestantiska Tyskland, synnerligast inom Preussiska staterna och Sachsen synes allmänna sinnesstämningen hafva hunnit till en vådlig grad af retlighet. Oroligheter hafva flerstädes förefallit, sednast uti Magdeburg. Att dessa rörelser jemte de konfessionela stridigheterna hafva något missnöje med det politiska tillståndet till orsak, lär man kanske få anse för afgjort. Det är synnerligen saknaden af yttranderecht, hvaröfver den bildade Tysken harmas; ty att Europas »mest intelligent folk» icke fritt får låta sitt ljus lysa, det kan han icke med liknöjdt sinne fördraga. En snar framtid torde visa, hvad af allt detta skall blifva. Afledande äro lyckligtvis tvenne Preussiska regeringens beslut, genom hvilka de dissiderande såväl katolikerna som protestanterna tillerkännes fri religionsöfning. En ny källa till oro uppstår i de Sydtyska staternas tillernade afskiljande från den allmänna tullföreningen. Äfven detta är en demonstration mot den stat, som hittills innehaft hegemonien uti det protestantiska Tyskland, men hvilken man numera icke anser representera landets allmänna sträfvan. Tyska industrin söker också skydd förnämligast mot intrång från Englands sida, och det intima förhållandet mellan denna makt och Preussen torde icke bidra att sammanhålla Tullföreningen. Intressena äro kanske äfven oförenliga, då behovet af en afsättningsort för Preussens spannmål fordrar koncessioner åt de Engelska manufakturerna, hvilka åter för de sydliga staterna äro högst förhatliga.